

erindre, at den Tid kan komme, da der vil blive regjeret med det andet Thing mod dette, og jeg har den Opfattelse, at hjælper man efterhaanden den Tankegang igjennem i Danmark, at der her i Landet kan regjeres fyldestgjørende med eet Thing, saa vil Lands-thinget i det Tilfælde staa langt svagere end Folkethinget. For mig gjælder det om at sikkre en rolig Udvikling, en Udvikling, hvorunder de forskjellige Faktorer gjensidig fuldstud respektere hinandens Ret. Det er det Hensyn, der gjør, at jeg for mit Bedkommende, uanset disse Forslags Indhold, der for mig er det Underordnede, maa stemme imod og anbefale det høie Thing at stemme imod disse Lovforslags Fremme. Med Hensyn til selve det foreliggende Forslags Indhold skal jeg fatte mig overmaade kort. Jeg skal for mit Bedkommende aabent erkjende, at Straamandsinstitutionen tiltaler mig ikke; jeg finder det naturligt, at en Mand bærer Ansvar for det, han skriver. Derksom altsaa et saadant Forslag eller et lignende under ordinære Forhold var blevet fremsat i Rigsdagen, skulde jeg have taget min Del af Arbeidet paa et saadant Forslag, forhandlet derom, og jeg vil ikke sige Andet, at jeg muligvis kunde være gaaet med til at fremme Et og Andet deraf. Men jeg tror paa den anden Side, at under ordinære Forhold vilde et saadant Slet ikke være fremkommet, der vilde ingen Anledning have været dertil. Jeg betragter ikke Presseloven af 1851 som noget Mesterværk, men det er en ganske liberal Lov, den har i Reglen været liberalt fortolket, og jeg tror, at man har staaet sig derved. Jeg har den Opfattelse, at man fremdeles under almindelige Forhold særdeles godt havde kunnet hjælpe sig med Presseloven af 1851. Naar man ikke har ment at kunne det, men her, som paa saa mange andre Omraader, har ment at maatte træffe overordentlige Foranstaltninger, som ikke kunde gennemføres i Rigsdagen, saa ligger det ganske simpelt i den høist abnorme Tilstand, hvori vi leve. Jeg saa en Gang i Sommer, tror jeg det var, i en Sang, som blev affungen ved en eller anden politisk Sammenkomst ude i Landet et Par Linier, som forekomme mig at være saa overordentlig betegnende for denne Politik, den blev antaget jeg, sungen i en eller anden konferenti Klub, og de lød:

„Fra nu af er hele vort Formaal kun et: at tue og tæmme og ave.“

Jeg tror, at Regjeringen for meget har tilegnet sig det samme Program. Derksom den ikke havde gjort det, derjom den ikke havde sat Alt ind paa at bevare den Magt, hvoraf den er i Besiddelse, tror jeg,

at vi kunde have sparet os Straamandsprovisoriet og mange andre af de provisoriske Anstalter, hvormed vi nu ere belempede. De Usvigelser fra den hidtilværende Presselov, som iøvrigt findes i dette Forslag, ere jo alle blevne tagne under Armene af det ærede Medlem, der talte for mig. Der var enkelte Bestemmelser, som han syntes at være mindre tilfreds med end andre, men nogen væsentlig Indvending havde han ikke at gjøre mod nogen, og det tør derfor ventes, at det eventuelle Udvalg og derefter Thinget hurtig vil kunne blive færdig med denne Lov og give den deres Tilslutning. Jeg maa tilstaa, at der er Ting dert, som vil føles som meget generende for Bladene. Der er en vis Sammenhæng mellem dette Forslag og den tidligere behandlede provisoriske Presselov. Efter den gamle Presselov af 1851 nøiedes man i Reglen med at anvende Bøder, det var yderst sjældent, at der efter den var Tale om Fængsel. Saa sit vi Straffeprovisoriet fra i Fjor, og der indførte man som Regel, at alle Overtrædelser skulde straffes med Fængsel, der var ikke mere Tale om Bøder. Nu synes det, som om Justitsministeren var kommen i Tanker om, at Fængsel kan være meget godt, men at det paa den anden Side ogsaa kan være ganske rart, om man i visse Henseender kan faae et ganske antageligt Greb i et saadant ildefindet Blads Pengeskasse, og derfor har han i denne Lov indført Pengestraf efter en meget udstrakt Maalestok. Derjom man ikke er paa det Rene med, hvem der leder et Blad — og det kan under Tiden være vanskeligt at være paa det Rene dermed, jeg har noget Njenskab til disse Forhold — saa vil Enhver, der skriver i dette Blad, befinde sig paa gængende Grund, være meget usikkert stillet. Anonymiteten er bevaret; ja, ganske vist, derjom det er i Orden med Redaktionen, derjom den, der skriver anonymt, kan være fuldkommen sikker paa, at det ogsaa er den virkelige Leder, der staaer bag paa Bladet. Men er han ikke sikker derpaa, maa han være forberedt paa at blive trukket frem fra sin anonyme Krog og komme til at staa til Ansvar for sine Handlinger. Tidligere var det saa, at naar en Mand skrev under Navn, vidste Redaktøren sig fri. Saaledes staaer man ikke mere; derjom en Mand skriver under Navn, og skriver Noget, der kan paadrage ham Ansvar, navnlig Bødestraf, staaer det til Myndighederne, om de vil nøies med, at den Mand har Ansvaret, eller om de vil foretrække at tage Pengene af Bladets Kasse. Man er ikke en Gang sikker paa Uvertisements-Klubben, man bliver nødt til, at have en Mand til at holde Die med den. Der er jo stærk Konkurrence mellem de